

ÖSSZE

{ gyűjtött versek }

Ismeretlen Tettes

ÖSSZE

{ gyűjtött versek }

1996 – 2010

Reincarnatio

Az arcod még ijedt.
A határtalan új alakot ölt
tebenned, géniusz!
Szellemed húsod foglya lesz,
mi ujjongunk, mert megszületsz,
s éppúgy, mint a többiek,
te is fiam, butulsz.

Scientia sacra

A téren nap-mint-nap
megjelenik Isten (semmi áhítat,
zsonganak a fülek)
s egy rozsdás hintán lengeti
lökött fiát, ki úgy hiszi:
száll-repül. Meg mintha
vinné a lendület.

Casus bibendi

Odafent hiába
kopogtatnék a lét zárt kapuján,
inkább itt lent iszom.
Ha nem keresem, megkerül
tenger tudásban elmerült
szemem szép világa:
az én Atlantiszom.

Ars poetica

A világ furcsa kocsma hol
az Isten langyos sört csapol,
hamis borral üzletel, s a marha
meghív minden lelket egy italra.
Ó uram, ne töltsön ilyet,
inkább valami rövidet!

Gondolkodó

(Rodin)

– Khm... izé... hogyan most tovább?
guggol elszürkült alakom
az összegyűlt salakon.
Okosabb lettem vagy ostobább,
míg támaszkodtam tétlenül?
Egy szert se találtam, ami
ki tudná végleg irtani
e tekergő férget itt, belül.

Fényszedő

Van egy Nap, meg a lámpák,
s némi tűz. Mi lesz belőle?
Nem az, aminek szánják,
én meg már szánom előre.

Szétesik: nyomdahiba.
Csuda sok néző és pont. Ja,
én összeraktam, de a
te prizmád színekre bontja.

Alkotás u. I/1.

Reggel tiszta-friss a gondolat,
mégis ledobom a porba.
Csapzott szöszökkel, hajcsomókkal
estére kötöm egy csokorba.

Végrehajtó

Ősz-színű halál születik a kertben,
felfelé folynak az egykor vad vizek
a szétszabályozott rozsdás csövekben.
A fogyasztó nem árt, ha tudja mért fizet,
testét lelkére kötötték, de hálás
a Szolgáltatónak. A maradék
memóriában mérőóraállítás.
A fogyasztó fizet, ha nincs több haladék...

Járj a vízen!

Mint mérgezett folyóban fehérhasú, halk halak,
úgy úsznak napjaink az évek hídjai alatt.
Merev szemükben a világ, s azt is látni, amint
megpoklosodnak bennük fülledt, nyálas nyaraink.

Erjedt gyümölcseit falják az ősznek és ha most
hagyjuk, nyákuktól lesz minden telünk iszamos.
Hízna, hiszen minket esznek, sőt egészben nyelik
le a semmibe szórt percek zöldeskék legyeit.

Szánod őket, mert nemhogy némák, mind süket?
Járj a vízen! taposd le sűrke testüket,
s belükből kibuggyan a bűzös pillanat!

Járj a vízen! amíg csak víz a lendület!
én a parton lógok és szavaim szakadt
szákjával gyűjtöm tonnaszám a döghalat.

Kétely

Ugyan! tényleg arról beszélt
Ő ott, akkor, fenn a hegyen?
Hazudni kell az igazságot,
csak hogy hihető legyen.

Az ügynök halála

A felhőkön lépdél, úgy
kerülgeti a trónust,
az Úrnak ajánlana
új termékkatalógust.

Verseny

Előttem az úton
furcsa páros fut át.
A hazug ember utol-
érte a sánta kutyát.

A dobogón lihegnek:
„Az igazság lemaradt!”
...és a legfelső fokon
ott áll a cáfolat.

Vanás

Van, az csak egy van.
Nincs van rengeteg,
ezt csak sejthetjük,
másodperc emberek.

Néhány *nincs* igaz,
némely *nincs* hamis.
Annyi *nincs* volt már,
s néha lesz *van* is.

Mást mond az eszünk,
mást diktál agyunk;
más *nincsért* leszünk,
a *van* ellen vagyunk.

Történelem

Fejünkben pezsgő, alig érlelt, dugóíz memóriánk;
hazug naplónkban alvadtvér-betűk; önmaguktól részeg
tudósok agyában tényként fogant merész teóriák
másként összerakva alkotnak újra új egészset.

Az időnek kétélű késével a szorgos feledés
a gyújtogatókból értünk égő hősöket farag és
mártírokból önző kalandorokat az emlékezet.
Nem a csillagok gyúltak ki: besötétedett.

Így szülhet az éj vért hányó, lázbeteg tavaszt,
mely fényes szeleivel forró könnyeket fakaszt.

Tötägas

Keress tovább, mégha találsz is igazságot, mit még Isten kreált. Igaz, ugye? mint minden frázis – e csudavilág fejtetőre állt.

Nem vonzunk semmit, semmi se minket, egyedül a newtoni ráció, ha nincs is ostobább dolog itt fent, mint ez az ósdi gravitáció.

A víz már régen felfelé folyik, míg kapaszkodunk a szikkadó földre melyen barzdált traktorgumikkal, mint lábszag az izzadt sportcipőbe.

Holtjainknak felhúztunk megannyi plafonba öntött szűk betonfalat, mert elfelejtettünk úgy zuhanni, mint a pucér lélek, s a madarak.

Kezdd el homokszájkaid kidobni, és ha eléred lenn a felleget, látod: irodaházon inog, mi eddig templomtornyon billgett.

...megvezeti a népet

(alkalmi vers a szocializmus állásáról)

A zászló még lobog kezében, de a
Szabadság visszagombolta blúzát,
amott a Fáklyát is el lehet fújni.
A tengerbe olaj ömlik, nem tea,
s akik sosem láttok tiszta búzát,
nektek itt az idő felocsúdni.

Világfalu

Beomlott házak közt
kerítések állnak.
Ki dob ma csontot az
acsargó kutyáknak?

Faluvégen

Kapun innen a ház, túl a világ;
semmi remény, hogy itt bárki kilép.
A guanótól kiégett kertben
kopasz tyúk kapirgál karó tövén.

Elaludt a tűz. A sparhelt mellett
sápkóros gyerek számolni tanul.
Sublótfiókban hat krajcár kunczog,
no meg a számlák számolatlanul.

Megszomjazom. A kútfej hörög, de
egy palackban lötyög némi lőre.
Dolgozni kéne, de érzem, hiába,
beleköptünk az Úr kulacsába.

Forradalom

Ledőlt a téren egy nagy szobor,
s a szürkülő tömeg nem esett neki.
Ez a megtorlás része. Fojt a bor.
A hangulat persze ünnepi.

Szabvány

Bedobozolnak. Ha
valamid kilógna,
lenyesik, eladják
azt neked kilóra.

Szabadvers

Mi a szabadság?

Évi húsz nap?

Az anyyi, mint kommandós a túsznak.

Ha tévén bámulod a köldököd

és lehülyézed az elnököt?

A legalizált opposíció

vagy fordítva, épp a pozíció?

Mikor engedélyt adsz és ha mégsem,

átlóghatsz a kerítésen

s futhatsz messze, bármely irányba?

Néha a gyomorgörcs hiánya.

Mi a szabadság?

Ha elrepülsz?

A bungee jumping kötetlenül?

A büszkeség, ha úgy vagy így sem

kell senki, hogy kielégítsen?

Komoly társ, ki játszani is enged,

vagy egyedül követni egy trendet?

Ha hiszel abban: üres vagy belül,

mint az asztal, mielőtt megterül

s boldoggá tesz a világi bőség?

A kihagyható lehetőség.

Mi a szabadság?

Mért, mi lehet?

Mit nem szabad? Tiltja a képzelet?

Mi leszel, ha egyszerre belátod:

anyád sem volt, vagy Jézus a barátod?

Ha magad ásta gödörben túnsz el

kanál alatt játszani a tűzzel?

Eldöntheted, mikor töröd át

bőrbörtönöd mindkét ablakát?

Ósdi, gyatra vágyak feszítenek?

Szabad vagy! Nincs mit vesztened.

Szemlélet

Felpattan és mélykék motorja hátán
dübörög a házak közt az éjjel;
gyér, pislogó izzókat aggat az égre,
a diszkógömböt felhőre tűzi
készülődik. Mindjárt kezdődik az élet!
Fénycsóvaikkal a sötétséget
ostorlámpák a falu széléig űzik,
az árnyakat a sarokba hányják.

Bulvár

A fővilágosító széttárja két kezit.
Édes élet! veszik, mint a cukrot.
Fogyasztott: meghízott! Fogyasztott: lefogyott!
Nem érdekel senkit, csak a tömeget.
Színes fénycsóvák ostorcsapásai alatt
szerecsen csillagok vonaglanak
percenként akár 120 döbbenet!
Annyira unják, hogy már élvezik.

Eszmélet

A fény az éjszakában dolgozik. Nesze
itt egy lámpás, indulj, hogy megkeresd!
Miért ne lehetnél éppen te sikeres?
Senkid sincs, ám luxus már van,
s a napnál világosabb: arany fogak
bűzévé rohadt a pirkadat.
Felébredsz. Cukros lét buzog a szádban,
és a valóság egy álom, nincs mese.

Idegen gyűlölet

Itt köröttem tolongtok, turisták,
Isten unalomig ismert útjain.
Tele objektívvel, hulla-lustán
pihegtetek vakon az árnyakon,
s csak most, mikor a vonat fékezett,
bámultok ki a maszatos ablakon,
és mentek, mint aki megérkezett.
Magatokból indultok ki, de
mindig csak kifelé, el a bennetek
tátongó úrtól, ide idegenbe,
megtölteni kacattal. Ez nehezebb,
mint sível szaggatni szét a szűz havat,
obszcén zajjal ölni meg a csendet:
az űr a pokolban is űr marad.
Ti nem vándorok vagytok, turisták!
Nem úton: útban vagytok. Tőletek
az ember azt sem hallja, amit lát
s míg keres, elveszít mindent, amit
idegen vezetők bezúfoltak
e szezonvégi, last minute,
de még sohasem látott programba.
Illúzió – nem visztek haza semmit.
Se hímzett álmokat, se szuvenír jogot,
mégis venni kell, tenni és menni,
meg a magasba bámulni vakon,
rajtam tiporni, ki itthon maradtam
s nem fújom veletek a lyukas luftballont,
szórakozni velem, a Földhöz ragadttal.
Én itt voltam, amikor megjöttetek,
zagyváltatok fura nyelveteken,
és maradnék, amikor hazamentek
tovább könyökölni, térden csúszni, vagy
csevegni autóról, mobilról. Ám
sodródok veletek, mert tudom, hogy
az is haladás lenne, ha megállnánk.

A bolond imája

(A Magyar Sajtó Napjára)

Uram,
Adj nékik kóstolót abból, mit én
Átkaimban nevedben hitetek!

Lakasd jól mind az éhes kutyákat,
Asztal alatt ki vélem didereg!

Nyisd föl szemük, vagy zárjad le enyém,
Az urak ne bolondnak tartsanak!

Toljanak pofámba zsíros cupákat,
Mint az ebeknek, csak hallgassanak!

Tedd, tartson engem mind kebel-egy-komának,
S vége ne essen soha e lakomának,
Ámen!

A bolond imája

(rádióbarát verzió)

Uram,
Nem vetnél véget a lakomának?
Á, nem!

Bináris dekódolás

egyesek nullák

Öndefiníció

(„nem tudunk élni nyavalyások”)

A történelmet mások írják
s más tanul belőle.

A Naptól, ugye más leburnul
– én rákos leszek tőle.

Az út az, amit mások járnak,
amin én csak állok,
az életet is mások élik,
míg én vegetálok.

A rohadt gyümölcs! Másnak érik!
A játékot más játsza.

Más az, aki másnak látszik,
a többi meg csak álca.

A barát... na, egy jóbarát is
másnak és ma vermet.

Csak a csalán még amit az
én faszommal vernek.

Hétpróba

- (1) Magyarrá lenni Aradon;
- (2) keresztlevélben Salamon;
- (3) szabadnak maradni Recsken;
- (4) nem írni alá előzetesben;
- (5) távolba nézni, ha közel minden;
- (6) semmit el nem venni ingyen;
- (7) görbék közt egyenesen menni.

Próbának legyen elég ennyi.

Alföld

A nyár itt a legszebb. Bár pusztul a puszta,
a rónát szabad, ősi szelek őrzik,
délibáb nincs, döglik a nyáj, a juhász lusta,
s megfulladt a kút. Kidobhatod Petőfit.

Kalocsa

Eddig enyém volt ez a város,
csak nem jöttem rá. Most,
hogy innék rá egy kis borocskát,
már elbontották a kocsmát.
A kertet, az udvart, a gangot
elfoglalták a bankok.
A fákat kivágták, az utcát nem söprik,
nincs hová mennem, ha néha fölötlik
bennem: nem csak vagyok, de élek.

Már útnálalak, ha nem szeretnék.

A gazda

Idetéved, lehajol,
övét nyakamba köti.
Kedvesnek tűnik, foga kivillan,
vigyorog pár furcsa szót:
„Jobb otthonod lesz, blöki!”
Mától ez a tiéd is, mondja
(egy kolbászt tart kezében),
ebből lesz a kennel! A bú elillan,
és nem lesz többé gondja
senkinek, ha serényen
vigyázom mind a házat.
Azért azt ne akarjam,
hogy enyém legyen az egész, sőt!
A felelősség alázat,
szóval, húzzam be a farkam.
Így élünk a világba’.
Teli holdak, üres napok,
néha „sétálunk”, a kocsmá elé köt,
s csak akkor les ki rám, ha
nem érti miért ugatok.
A sör mellett büszke ám!
„Végigvernénk a világot!
Hisz’ az enyém győztes fajta,
s ott vagyunk minden kupán,
a szponzortól kapunk tápot!”
Újra érzem, itt honn vagyok!
Sorra végigjelölöm,
és tőlem bűzlik az összes utca
(vagy attól, amit otthagytok
szobron, parkban, térkövön)
s nincs ki feltakarítsa.
Ideje gazdát cserélnem?
Egyből csóvállok bárkinek,
aki kutyába vesz s ha
nincs korbács a kezében.

A gazda nem oly nagy:
nélkülem senki. Furcsa,
ahogy öleli a kölykeimet,
majd eladja őket vagy
az örök folyóba fojtja.

Memopauza

Egy kicsi mozgás
mindenkinek kell,
meddő forradalom
intim tünetekkel.
Változás a korrál:
vér többé nem folyik,
veríték is annyi
csak, ami jólesik,
amennyi szükséges
a bizonyításhoz,
s szűnnek a panaszok,
a múlt annyi mást hoz!
Egy kinyúlt pénisznek
jobban látni végit,
na, ifjú nyugdíjas
rakd újra a régit!
Eszébe jut lassan,
ő nem fog vajúdni,
egy hóhullám, s révbeér
az ezüsthajú. Úgy, ni!

*„A menopauza (sic!) a negyvenes években
kezdődik és az ötvenes évek végéig megy végbe.”
(Forrás: femina.hu)*

Lungo drom

(tamáskodó eszetlen talpasok miatt)

A műút szélén nyugtalan,
porba karcolt álmok –
összerúgják kétballábas
lovatlan huszárok.

Gyerekvers

(svéd)

Ha az van kiírva:

„Tessék csengetni!”

– akkor velem ne

tessék kiabálni!

Business as usual

Nem kell, hogy szeress,
baszdmeg!
Még él az anyám,
azt' meg
lesz egy kutyám
ugyane célra.
Ne nézz úgy rám,
mint egy facérra.
Az alku mocskos,
a lepedőm tiszta.
Fizess ki, aztán
gyere vissza.

Business as usual

Don't need no love.
Fuck off
lovers! My mother's
one of
those, anydog
could do the same.
Don't look at me,
I have a beauty frame
and my windows
are so clear. I'll kiss Ya
pay by now, baby.
Hasta la Vista!

Örömnep

Ma pihen a haszon.
Hideg stukkók alatt varjak rínak:
eltúnt a szeretet!
Épp a szép sorok közt, itt bent,
merthogy nem ismernek Istent,
a meleg kupacon
ugráló verebek.

Nehéz

Inkább le kellene tenni,
mint balból jobb kézbe venni,
míg bírom, böködni térdel,
szorongva, csúszós tenyérrel
meg-megállva észrevenni:
oly nehéz, hogy nem bírom letenni.

Haszon

Visszanézek, s mert nem találok vevőre,
jobbra-balra lépve szaladok előre.

– Mire elég, mire elég? – problémáznak.

Miattuk kell (persze) új mércét keresni,
látható legyen mégis egyszerre: mi mennyi?
Ennek sosem lesz vége, a futkosásnak.

Kidőlök inkább. Talán lesz benne haszon,
ha hátamon fekhettek s nem muszáj hason,
egy nyugis gödörben, amit mások ástak.

Kár

Nem tudom ki voltam. Szakember? Sarlatán?
Távol állnak tőlem s nem tudják hányadán.
– Kár érte, kár érte... – summázzák szárazon.

Mindegyik szomorú, de mért kéne sírni,
mi is a probléma? Nem tudnak leírni.
Micsoda veszteség, mért pont rájuk hagyom?

Felszámolnak, biztos. A halál könyvel: Öö...
hány lepedő tűnt el? ... Nem került egy könyv elő...
Kár? Öröm e deficit, nem picit – nagyon.

(1) *Mire elég, mire elég? – Mikorra elégedett leszel, mire mész veled?*

(2) *Kár érte, kár érte! – A vesztesége dacára sajnáljuk.*

Semmiség

Az a csend, mielőtt a szót kimondod,
egy kislány álomba szenderül,
pohár öble, míg az üveget bontod...
na, az az az úr, itt benn, belül!
Másként mondom: a tél utáni lombok,
hol fészek tövében macska ül.

A vadon szívében

Most egy *kicsit* nem csinálni
semmit. Másra hagyom.
Kút kávéján csókra várni,
mélybe köpni karikákat.
Az ember bár alig-állat,
a szívében vadon.

Nyílt titok

Feléd fordulok, hogy ne lásd az arcom –
Eléd állok, hogy meg ne üthess –
Kiabálok, hogy ne halld, mit mondok –
Azért magyarázom, hogy meg ne értsd –

Ha látsz, érzel, hallasz, értesz,
sohasem jössz rá, ki vagyok én.

Muszáj, Herakleitosz?

Telítődöm-ürítek.

A lázongásból ez maradt.

Ahogy közeledem felétek,
az arcom ráng a maszk alatt.

Ilyen közönség előtt nem
fogok filózni, mert mi sem
könnyebb, mint lenni. Betörtem.

Amit összeszedtem, azt viszem.

Takony az idő, Herakleitosz!

Elképzelem folyónak, hiába.

Úgy hittem régen, nem muszáj, oszt'
most tocsogok ebbe' a pocsolýába'.

Őszülő Krisztus

Oltár helyett az orvosnál lógok,
mihez kezd sajtó lelkem egy ép testben?
Épp annyi hibát talált,
amennyit kerestem.

Azért újra s újra visszamászok,
kínlódni tovább a latrok keresztjén.
Mit értünk hiten, elven
s honnantól rögeszmém?

Szalámitaktika

(Melyben egy naiv fiatalember úgy számít, túlvan a nehezen és megúszhatja a többit büszke sztoicizmusával, mert rossz szemszögből értelmezi a címet.)

Bedaráltak: új hús!
Kaptam némi fűszert,
élveztem a töltést.
Most láthatón lógok
füstös kabátomban,
s e penészedő kéreg
keményszik egyre, míg
belül mind többet érek.

A legjobb barát

I.

Pórázon az idő
cammog hátam mögött,
rángatom előre
a rakoncátlan dögöt.

Nyálát combomra csapja,
s idebenn megfogán
a képlékeny kétség.
Ha megjössz, elrohan.

III.

Hülye korcs; hűtlenebb,
mint hittem eleinte.
Azért tartom, vigyázzon
kósza emlékeinkre.

Szeretném. Bár lennék
picit viszontszeretve
így hát farkam behúzva
vonyítok helyette.

Sörmeccs

Ugyan még nem rúgtak annyit belém,
mint egy futball-labdába, de azért
hálóba gabalyodtam néhányszor –
mind öngólnak bizonyult kirúgáskor...

Passzolgattok vagy játszunk egy kapura?
lábtengőzhatunk is, ha nektek nem fura,
hogy mindig örülök, míg játszotok velem,
s egyre boldogabban zúgok bele

ugyana kapuba. Akár lesből,
és ha nem is adja meg, ki nem állít-
hat a bíró. A végeredmény nem számít

nekem. Hajtsatok! ti megélték ebből,
s belehaltok a síp hármasszavába,
mert nem rúghattok többé a labdába.

Van tüzed?

A tüdőbeteg kapaszkodik
így a cigarettaszálba,
gyengéden, ahogy én tartom
puha ujjaidat, drága.

Le kell írnom. Kiejteni nem
tudnám sosem: már nem égek.
Hangosan gondolkodom, de
egyre halkabban beszélek.

A hamutálak teleszórva,
szerteszét elnyomott csikkek.
Én már nem hajolnék le értük,
te sem hagynád, hogy segítsek.

Tárva az ajtó, nyitva az ablak,
a levegő mégis mérgezett.
Nem kéne szívni ebből ennyit.
Szenvedély volt, nem élvezet.

Szét, esőben

Gondoltam, a sár majd hozzám
tapaszt.

Vártam, miközben irtottam
a gázt.

Nyálas volt a tél, lucskos a
tavasz,

késik a nyár, de jobban
aggaszt,

hogy elveszel azzal, mikor
csak adsz.

Kiürült lettem, gömbhasú
palack,

nem vetettem, így semmit sem
aratsz.

Sosem voltál, én maradtam
paraszt.

Magánygyűjtemény

Üres a galéria. Naptáram tele:
rokonok, barátok s azok fele fele,
csaposcsajok és ti mind, kocsmacimborák,
kiket untam valaha vagy untattam,
pont ezt nem láttátok? Most hogyan lesz tovább?
Umtatta! Umtatta! Umtatta! Umtatta!

Ja, és... Mondjuk te sem itt vagy, hanem máshol.
Kifelejtettelek a felsorolásból.
Fejemben itt ez a gagyi kollekció,
zsebemben lakásunk régi kulcsai.
Elmentél. Pedig ezen a megnyitón
nem kellett volna boldognak látszani.

A boldogság két madara

Mint egy filmbéli jelenet,
úgy történt, sebtiben.
Aztán fekszünk és nézzük
magunkat a tepsiben.

Wurlitzer

Hagytam egy rést, ahol belém hatolsz,
torkomon tompa kés. Oké!
A sarokban kotta nélkül játszok,
a rádió, a tévé szembe' szól
s a részek a pultnál! Dől a lé.
A mosdóból valami szivárog.

Füst a sör felett

Kerengek, mint tépett reklámszatyor,
szagom hagyományos: mosóporé.
Röhögnek a hideg mellű lányok,
mellettem egy keresztben két lator.
Még senki sem parkolt a ház elé,
üres a kocsmá – vizionálok.

Gyilkos

Embert ölök.
Ma, holnap, meg
amikor csak hagynak...
Maszatos poharakkal
ásom a sírt
magamnak.

K+F

(kutatás, fejlesztés)

Zörget hatfelől a hajnal,
ázott dobozok közt turkál.
A zsibbadt test végzi dolgát,
a tudat kábán csak ottvan.
„Hová tehettem, életem?
Ugye, nem kukába dobtam!?”

P+R

Rajtam láthatón lötyög a mellény,
próbáld fel, hátha rád jó.

Leparkoltam, kiszálltam:
üres autóban bömböl a rádió.

ÖSSZE

bújva
rakni
vissza
törni
húzva
szedni
tartva
veszni
fogva
esni
rogyva
gezni

(víz)

Megúsztam eddig.
Sodródnék tovább
életem folyamán.
Van az ostobább,
aki vergődik
a víz farán
s úgy is kifárad,
alighogy partot ér,
de már a fél folyó
az ő lelkén szárad.

(tűz)

Képzeli, hogy élni jó,
testet ölt az ember,
ha azt a semmit,
ami körülölel
megtölti bármivel,
s csakazért, hogy teljen
beleröhög az idő
ráncos arcába,
mint egy trendi nő
épp csak élni nem mer.

(föld)

Én is csak próbálok,
azt is épp úgy-ahogy,
s ha vádolnak mert
magam megadtam,
én maradok
Földhöz ragadtan.
Pont azt nem várom,
hogy más is ezt tegye.
Kikapartam volna?
Hűl a gesztenye.

Zárszó

Ha elfekszem a síneken,
kevés lesz négy sír nekem.
Tadam-
dadam.

Karaoke

(bonus track)

